

Nr 404.

Av herr **Runefors**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 260, angående löne- och pensionsreglering för lärarpersonalerna vid de allmänna läroverken, högre lärarinneseminariet, folkskoleseminarierna, folk- och småskolorna, de högre folkskolorna och de kommunala mellanskolorna.

I anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 260, angående löne- och pensionsreglering för lärarepersonalerna vid de allmänna läroverken m. m. tillåter jag mig att väcka följande motion.

Förslaget till lönerreglering för de manliga ordinarie folkskollärarna och för småskolepersonalen bör enligt undertecknads mening ändras därhän, att nämnda gruppers grundlöner fastställas till högre belopp, än vad i kungl. propositionen är föreslaget. Det är tydligt, att den lönerreglering, som här avses, inte blott blivit avsevärt fördröjd och därigenom måste byggas på så ytterst låga lönebelopp, som de 1906 (eventuellt 1908) fastställda, utan även att den nya lönerregleringen måste bli avvägd på lång sikt. Den dyrtid, som nu råder, då penningens köpkraft sjunkit så oerhört, torde av allt att döma bli mycket långvarig, och de föreslagna beloppen, huru mycket de än låta, kunna ej i alltför avsevärd grad utöka de förutvarande låga lönernas nominella värde, då 1 krona vid den tiden, då de fastställdes, nu ej motsvarar mera än ungefär 40 öre.

Vad de manliga ordinarie lärarna angår, är det tydligt, att det största antalet måste rätt snart bilda familj, enär det blir det enda möjliga sättet för dem att tillfredsställande ordna sin hushållsfråga. Då nu alla familjetillägg äro helt slojade enligt kungl. förslaget och dessutom de manliga lärarna komma att få avstå ända till 75 kronor i årlig pensionsavgift och 100 kronor till änke- och pupillkassan, bör därav framgå, att en ytterligare höjning av deras grundlön med åtminstone 200 kronor är väl motiverad. Därtill kommer, att de manliga lärarna just vid sitt inträde på lärarebanan ha att fullgöra sin värnplikt under 500 dagar

på en tid, då de efter avslutade dyrbara studier äro som bäst i behov av inkomst utav sin tjänsteutövning. Denna fördröjda inkomstberäkning påvilar ingen av de andra befattningshavarna inom kåren. Vad nu är sagt om ordinarie manliga lärare har givetvis sin tillämpning även på extra ordinarie manliga lärare, och bör i överensstämmelse härmed deras lön höjas med minst 100 kronor.

Småskolläraryrket har alltid haft sina löner ofördelaktigt avvägda och levat så att säga på gränsen till nöden. Sådana förhållanden nu gestaltat sig, kan man knappast säga, att deras krav på »anständig bärning» blivit tillräckligt tillgodosett ens med en begynnelselön, som nu föreslagna 1,200 kronor, och efter den utsträckta utbildningstid, som de nu måste underkasta sig för att bli behöriga till sin befattning, komma de också i svår ekonomisk ställning, då de börja sin läraregärning. Att deras grundlön bör sättas till minst $\frac{2}{3}$ av deras kamraters inom folkskolläraryrket, förefaller att vara en riktig princip. Jag anser sålunda, att småskollärarinnornas grundlön enligt Kungl. Maj:ts förslag ytterligare må höjas med 100 kronor.

Under hänvisning till vad här ovan anförts, får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i det av Kungl. Maj:t framförda förslaget till löneroglering för lärarepersonalen vid rikets folk- och småskolor att de manliga ordinarie folkskollärarnas grundlön höjes med 200 kronor till 2,300 kronor, de manliga extra ordinarie folkskollärarnas lön höjes med 100 kronor till 1,800 kronor och småskollärarinnornas grundlön höjes med 100 kronor till 1,300 kronor;

att utskottet behagade vidtaga övriga ändringar i kungl. propositionen, vartill ett bifall till min motion eventuellt kan föranleda.

Stockholm den 2 maj 1918.

Enok Runefors.